

WHY DO I NEED TO GO FOR CONFESSIOIN ?

Ježiš prišiel, aby nám 'dal život v hojnosti'. (Jn 10, 10) A tento život v hojnosti je pre naše telo, myseľ a ducha. Svätý Pavol hovorí: „Aby sa zachoval váš duch neporušený a duša i telo bez úhony, keď príde náš Pán Ježiš Kristus.“ (1 Sol 5, 23).

Veľmi často sa nachádzame v stave, že nie sme schopný zažívať tento život v hojnosti, ktorý nám prišiel Ježiš dať. V knihe žalmov čítame: „V temnotách a v tieni smrti sedeli, sputnaní biedou a železom, lebo sa vzopreli Božím výrokom a zámery Najvyššieho zavrhli. Preto ich srdce útrapami pokoril, ostali nevládni a bez pomoci... Na ceste neprávosti rozum stratili a trpeli za svoje priestupky. Každý pokrm sa im sprotivil a priblížili sa až k bránam smrti.“ (Ž 107 10-12; 17-18)

Ak sme však po 'nasýtení sa strukmi, čo žerú svine' (porov. Lk 15-16) pripravení vrátiť sa k rozumu a rozhodneme sa vrátiť do Otcovho domu, môžeme zažiť Pánovu odpúšťajúcu lásku a milosrdenstvo.

Žalmista zdieľa svoju vlastnú skúsenosť: „Pretože som mlčal, chradli mi kosti a celý deň som nariekal... ako v letných páľavách vyschla mi sila. Vyznal som sa ti zo svojho hriechu a nezatajil som svoj priestupok. Povedal som si 'Vyznám Pánovi svoju nepravosť.' A ty si mi odpustil zlobu môjho hriechu.“ (Ž 32, 3-5)

Cirkev stanovuje účel sviatosti pokánia takto: „**Pán Ježiš Kristus, lekár našich duší i našich tiel, ktorý ochrnutému odpustil hriechy a vrátil telesné zdravie** (porov. uzdravenie ochrnutého, Mk 2, 1-12), **chcel, aby jeho Cirkev mocou Ducha Svätého pokračovala v jeho diele uzdravovania a spásy, a to aj voči svojim vlastným členom.**“ (KKC 1421) Preto keď sa

zmŕtvychvstalý Pán v prvý deň týždňa zjavil apoštolom v zamknutej miestnosti, im povedal: „Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ Potom na nich dýchol a povedal: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú mu zadržané.“ (Jn 20, 21-23)

Svätý Pavol bol pripočítaný k apoštolom po tom, ako mal videnie Ježiša, ktorý mu zveril osobitné poslanie, na ktoré s celým srdcom odpovedal. Dobre si bol vedomý významu tejto sviatosti. „Zveril nám službu zmierenia. **Veď v Kristovi Boh zmieril svet so sebou... A nám odovzdal slovo zmierenia. Sme teda Kristovými vyslancami a akoby Boh napomínal skrze nás. V Kristovom mene prosíme: Zmierte sa s Bohom!**“ (2 Kor 5, 18-20) Preto sa táto sviatosť volá ‘sviatosť zmierenia’.

Pán si uvedomil našu ľudskú prirodzenosť, že sme ‘všetci zhrešili’ (Rim 3, 23; 1 Jn 1, 8), a ustanovil túto sviatosť svojho milosrdenstva a milosti. Môže sa však stať, že stratíme zmysel pre hriech. Poukázal na to blahoslavený pápež Ján Pavol II.: „Necitlivosť na hriech je najväčšou pohromou tejto dnešnej generácie. Cez proroka Izaiáša Pán hovorí: ‘Beda tým, čo vravia zlému dobré a dobrému zlé...’ (Iz 5, 20) „Predstavme si, že máme vo fľaši jed a nalepili sme na ňu nálepku s nápisom ‘jed’. Ak niekto túto nálepku dá dole a nahradí ju nálepkou ‘med’, jed stále ostáva jedom. Podobne, či pripustíme, že hriech je hriechom alebo nie, hriech ostáva hriechom.

Ak si myslíme, že sa môžeme vyspovedať priamo Bohu bez prostredníctva kňaza, nebezpečenstvo ľudskej mysle ‘zľahčovať hriech alebo robiť hriechu ústupky’ tu zotráva. Ježiš prikázal „Koho hriechy odpustíte, sú odpustené, koho hriechy zadržíte, sú zadržané.“ Ak nenasledujeme spôsob, ktorý nám prikázal Ježiš, potom berieme na seba zodpovednosť za hľadanie odpustenia spôsobom, AKÝ CHCEME MY, NIE AKÝM ho chcel Ježiš.

Nie je pre moderného človeka pokušením hľadať a dostať odpustenie a zablúdiť vo svojej vlastnej tvrdohlavosti

a hriechu, napriek tomu, že mu Boh dal svoj spôsob, ako získať odpustenie?

Ľudská prirodzená vlastnosť je taká, že keď urobíme chybu, ospravedlňujeme sa. A naše srdce sa upokojí, keď sa dozvieme, že je nám odpustené. Keď pri svätej spovedi počujeme slová rozhrešenia, sme si dvojnásobne istí, že naše hriechy odpustil Pán, lebo práve Ježiš dal túto moc apoštolom a ich nástupcom (Jn 20, 23; 2 Kor 5, 19-20).

Ježiš nie len odpúšťa naše hriechy, ale zabúda na naše hriechy, aby sme nemuseli žiť s pocitom viny našich minulých hriechov.

„Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej neprávosti.“ (1Jn 1, 9). „Zľutujem sa nad ich nepravosťami a na ich hriechy si už nespomeniem.“ (Hebr 8, 12). „Teraz teda už niet odsúdenia pre tých, čo sú v Kristovi Ježišovi.“ (Rim 8, 1).

Cirkev učí, že aby bola svätá spoveď platná, máme verne vykonať päť krokov. **Platnosť svätej spovede nezáleží na spovedníkovi, ale na kajúcnikovi, ktorý nasleduje tieto kroky:**

1. Spytovať si svedomie vo svetle Božieho slova – zvlášť vzhľadom na desať Božích prikázaní (Ex 20, 2-17; KKC 2084-2557), na päť cirkevných prikázaní (KKC 2041-2043), Pristupovanie ku sviatosti zmierenia so spytovaním svedomia zvyšuje naše uvedomovanie si hriechu, čo nás povedie k druhému kroku.

2. Oľutovať svoje hriechy – Pokánie bolo ústredným Ježišovým učením. Ježiš na samom začiatku svojho verejného vystúpenia povedal: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu.“ (Mk 1, 15) Bez úprimného ľutovania svojich hriechov nemôžeme mať skúsenosť s kráľovstvom. Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní učeníkom pripomenul to, čo je napísané vo Svätom písme: „...v jeho mene sa bude všetkým národom hlásať pokánie na odpustenie

hriechov.” (Lk 24, 47) Keď poslucháči počuli prvé Petrovo kázanie po zoslaní Ducha Svätého, „bolesť im prenikla srdce a povedali Petrovi a ostatným apoštolom: ‘Čo máme robiť bratia?’ Peter im povedal: ‘Robte pokánie a nech sa dá každý z vás pokrstiť v mene Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov ...’” (Sk 2, 37-38) Neskôr Peter vo svojej reči v Šalamúnovom stĺporadí znovu napomínal: „Kajajte sa teda; obráťte sa, aby sa zotreli vaše hriechy a prišli časy osvieženia od Pána.“ (Sk 3, 19-20)

3. Rozhodnúť sa nespáchať znovu hriech. Sväté písmo ako aj Cirkev jasne učia, že svätá spoveď nie je ‘povolením znovu hrešiť’. „Synu, zhrešil si? – nerob to viac! – ale odpros aj za predošlé viny, aby ti ich odpustili. Ako pred jedovatým hadom, tak utekaj pred hriechom, lebo ak sa k nemu priblížiš, privinie ťa k sebe. Jeho zuby sú ako zuby levov, ktoré zabíjajú duše ľudí.“ (Sir 21, 1-2) Ježiš povedal žene, ktorú pristihli pri cudzoložstve: „Ani ja ťa neodsudzujem. Choď a už nehreš!“ (Jn 8, 11) „Medzi úkonmi kajúcnika je na prvom mieste ľútosť. Je to ‘bolesť duše nad spáchaným hriechom a jeho zavrhnutie s predsavzatím viac nehrešiť’.“ (KKC 1451)

4. Vyznať svoje hriechy kňazovi. Cirkev učí, že „vyznanie hriechov kňazovi tvorí podstatnú časť sviatosti pokánia.“ (KKC 1456)

5. Konať pokánie, ktoré uloží kňaz. „Rozhrešenie odstraňuje hriech, ale neodstraňuje všetky nezriadenosti, ktoré hriech spôsobil. Hriešnik zbavený hriechu musí ešte nadobudnúť plné duchovné zdravie. Musí teda urobiť niečo viac, aby odčinil svoje hriechy: musí primeraným spôsobom ‘zadosťučiniť’ za svoje hriechy alebo ich ‘odpykať’. Toto zadosťučinenie sa volá aj ‘pokánie’.“ (KKC1459)

Každá sviatosť je viditeľným znakom, cez ktorý sa neviditeľná Ježišova milosť vlieva do našich životov. „Jeho milosť obnovuje, čo v nás hriech pokazil.“ (KKC 1708) Ako povedal svätý Augustín: „Každý, kto vyznáva svoje hriechy, už

spolupracuje s Bohom. Boh vás obviňuje z vašich hriechov. Ak sa z nich aj vy obviňujete, ste spojení s Bohom. Človek a hriešnik sú takpovediac dve skutočnosti: keď počujete 'človek' – je to to, čo vytvoril Boh, keď počujete 'hriešnik' – je to to, čo vytvoril sám človek. Zničte to, čo ste vytvorili, aby mohol Boh zachrániť to, čo on vytvoril. Keď začnete mať odpor k tomu, čo ste vytvorili, práve vtedy sa začínajú vaše dobré diela, pretože sa obviňujete z vašich zlých diel. Začiatkom dobrých diel je sved' zo zlých diel. Konáte pravdu a prichádzate ku svetlu.“

„Cieľom a účinkom tejto sviatosti je teda zmierenie s Bohom.

U tých, čo prijímajú sviatosť pokánia so skrúšeným srdcom a s nábožnosťou, zvyčajne zavládne pokoj a spokojnosť svedomia spolu so silnou duchovnou útechou. Sviatosť zmierenia s Bohom spôsobuje totiž pravé 'duchovné vzkriesenie', prinavracia dôstojnosť a požehnanie života Božích detí, z ktorých najvzácnejším je priateľstvo s Bohom.“ (KKC 1468).

Mary Pereira